

РЕШЕНИЕ

№ 8208

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1297** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 68 от Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба адвокат – пълномощник оспорва от името на И. Х. П. ЗАПОВЕД № 3286з-7, от 03.01.2023 г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална Полиция” - МВР, с която на оспорвания е отказано снемане на полицейска регистрация, № 27831/10.04.2018 г.

С Определение № 1785/27.02.2023 г. Съдът спря съдебното производство, до постановяване на решение по дело № С-118/22 на Съда на ЕС.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, различни от съставляващите административната преписка; претендира възстановяване на разноски, съгласно представен списък; представена е писмена защита, с която се позовава на решението от 30.01.2024 г. на СЕС, по дело С-118/22.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, със становище за законосъобразност на административния акт; представя писмени бележки; заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като анализира приложените доказателства, вкл. решението от 30.01.2024 г. на СЕС, по дело С-118/22 и прецени доводите на страните, приема за установено следното.

С искане от 01.11.2022 до директора на ГД „НП“ – МВР (л. 13 от делото) И. Х. П. е

заявил желание да бъде заличена полицейската му регистрация, като е представил протокол по НОХД № 6294/2018 г. на Софийския районен съд, НО, 131^{-ви} състав. В протокола е обективизирано споразумение между обвиняемия И. Х. П. и Софийска районна прокуратура, за налагане наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, за извършено престъпление от общ характер, по чл. 343б, ал. 1 НК, като изпълнението на наказанието отложено за срок от три години. Полицейската регистрация, № 27831/10.04.2018 г. е направена в 05 РУ на МВР – С.. С Предложение от 14.12.2022 г. директорът на СДВР е предложил на директора на ГД „Национална Полиция“ да не сменя тази полицейска регистрация. Снемането ѝ е отказано с мотив, че „не са на лице предпоставките на чл. 68, ал. 6 ЗМВР, защото прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания, вкл. и при настъпила реабилитация“.

Жалбата против Заповед № 3286з-7, от 03.01.2023 г. е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, и е основателна.

По силата на чл. 68, ал. 1 ЗМВР „полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“. Материалноправните основания за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно с разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и са: 1. регистрацията да е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство да е прекратено, с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс; 3. наказателното производство да е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето да е освободено от наказателна отговорност и да му е наложено административно наказание; 5. лицето да е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. За процесния случай не е налице нито едно от тези основания, тъй като хипотезата на чл. 24, ал. 3 НК (прекратяване наказателно производство, след постигане на споразумение) изрично е изключена с нормата на чл. 68, ал. 6, т. 2 ЗМВР.

Оспорената Заповед № 3286з-7/03.01.2023 г. обаче е незаконосъобразна и подлежи на отмяна, на следните основания.

Предназначението на полицейската регистрация е използването на данни за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Настъпването на обстоятелствата по чл. 68, ал. 6 ЗМВР обуславя снемане на регистрацията, защото по същество е отпаднало основанието за извършването ѝ, или е извършена „в нарушение на Закона“.

Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета, от 27.04. 2016 г. установява „правилата, във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи, за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“. Принципите, които държавите – членове на ЕС са задължени да гарантират при обработване на лични данни са тези по чл. 4 от Директивата. С постановеното на 30.01.2024 г. решение на СЕС, по дело С-118/22 Общностният съд е тълкувал разпоредбите на чл. 4, § 1, б.б. „в“ и „д“, като е постановил следния диспозитив: „Член 4, § 1, б.б. „в“ и „д“ от Директива (ЕС) 2016/680 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването

или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява, дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване“. Според т. 70, вр. т. 45 от мотивите на решението: „член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат, дали да определят срокове за изтриването на посочените данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Пак от същата точка обаче (т. 45) следва, че за да са „подходящи“ сроковете за такава периодична проверка трябва, в съответствие с член 4, параграф 1, букви „в“ и „д“ от тази директива, в светлината на член 52, § 1 от Хартата в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. По припомнените в предходната точка съображения обаче подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му“.

В съответствие с цитираните текстове от решението по дело С-118/22 следва да бъде прието, че извършването от администратора на периодична проверка, дали съхранението на личните данни все още е необходимо, е част от задълженията на издателя на индивидуалния административен акт по чл. 68, ал. 6 ЗМВР да изясни всички факти и обстоятелства, от значение за случая – чл. 35 АПК. В процесния по настоящото дело случай това задължение не е изпълнено. В оспорената Заповед № 3286з-7/03.01.2023 г. няма мотиви защо „след извършена проверка“ директорът на ГД „НП“ – МВР е приел за „все още необходимо“ съхраняване личните данни на И. Х. П., предмет на полицейска регистрация, № 27831/10.04.2018 г., за целите, за които те са били обработвани.

Заповед № 3286з-7/03.01.2023 г. подлежи на отмяна, предвид горните мотиви. Административната преписка, образувана по заявлението от И. Х. П., № 328600-56799/01.11.2022 г. следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР. Този изход на повдигнатия пред Съда спор обуславя основателност на претенцията на жалбоподателя за възстановяване на разноските му – 10 лева държавна такса и заплатено на адвоката възнаграждение, в размер на 900 лева. Размерът на адвокатското възнаграждение Съдът не приема за прекомерно висок, предвид чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед правната сложност на казуса.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от И. Х. П. издадената от директора на Главна дирекция „Национална Полиция” - МВР ЗАПОВЕД № 32863-7, от 03.01.2023 г., с която на оспорвания е отказано снемане на полицейска регистрация, № 27831/10.04.2018 г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да възстанови на И. Х. П. – ЕГН: [ЕГН] разноските за водена на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 910 лв. (деветстотин и десет лева).

ИЗПРАЩА административната преписка, образувана по заявлението от И. Х. П., № 328600-56799/01.11.2022 г. на директора на Главна дирекция „Национална Полиция” – МВР за ново произнасяне, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: